



בש"פ 6345/16 - איוב חסין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 6345/16

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

איוב חסין

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 10.8.2016 במ"ת 40667-07-16 שניתן על ידי
כבוד השופט הבכיר צ' סגל

תאריך הישיבה:

י"ז באב התשע"ו (21.8.2016)

בשם העורר:

עו"ד אחמד עואודה

בשם המשיבה:

עו"ד תומר סגלוביץ

החלטה

מונח לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (מ"ת 40667-07-16, כב' השופט הבכיר צ' סגל) במסגרתה הורה בית המשפט קמא על מעצרו של העורר עד לסיום ההליכים.

1. נגד העורר ושניים נוספים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירת שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, חוסין אלחדרוב (להלן: המתלונן) הינו סוחר זהב המתגורר בכפר חוסאן שמעבר לקו הירוק, ליד כביש המנהרות (כביש 60). המתלונן שכר את שירותיו של אחמד חסין (להלן: אחמד), תושב

עמוד 1



מזרח ירושלים, כנהג בעל רישיון ישראלי שיכול להסיעו לצרכי עסקיו בשטחי ישראל. לאחר שאחמד נחשף לסכומי הכסף הגבוהים הנמצאים ברשותו של המתלונן במהלך כניסתו לישראל, הוא החליט, יחד עם פראס רביעה (להלן: פראס) ועם העורר, לשדוד את המתלונן. ביום 03.07.2016 הגיע אחמד לבית חמותו של המתלונן במטרה להסיעו לעיסוקיו בתל-אביב. השניים החליטו, לעקוף את הבידוק הביטחוני במחסום. לשם כך, ירד המתלונן מהרכב וחצה את הגדר ברגליו, במטרה להיפגש עם אחמד בשטח ישראל. בתיאום עם אחמד ובמטרה לשדוד את כספו של המתלונן, ארבו לו פראס והעורר בסמוך לגדר, ובעודו חוצה אותה, הם תקפו אותו באלות ברזל ובגז פלפל. בתכוף לכך, הם גררו אותו למקום קרוב, הכו בו בראשו ובגופו ונטלו ממנו את הווסט שלבש - אשר בכיסו היו 151,000 ש"ח ו-120 גרם זהב. אחמד החזיר את הרכב לבית חמותו של העורר, לאחר שהוא נוטל ממנו סכום של 100,000 ש"ח שהוחבא במושב הכיסא. בגין מעשים אלה הוגש נגד השלושה - אחמד, פראס והעורר - כתב אישום המייחס להם את העבירה האמורה. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה התביעה בקשה להארכת מעצרו של השלושה עד לסיום ההליכים. בית המשפט המחוזי בחן את הראיות לכאורה של הנאשמים, והורה על המשך מעצרו תוך דחיית העניין לשם קבלת תסקיר. ערר זה מוגש על מעצרו של נאשם 3 הוא העורר דכאן.

2. טענתו המרכזית של העורר היא כי המדינה לא עברה את משוכת הראיות לכאורה, ולכן אין מקום להחזיק את העורר במעצר. סוגיית הוכחת אשמה על ידי ראיות לכאורה מורכבת היא. בעניינו די לומר כי אין חפיפה בין המבחן להרשעה בסוף המשפט למבחן בשלב זה, אם כי יש קשר בין השניים (ראה: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)). כך בראיות ישירות וכך בראיות נסיבתיות. באשר לצומת של ראיות לכאורה שנשענות על ראיות נסיבתיות קבעתי בעניין אחר (בש"פ 5588/12 ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל (24.9.2012)) את המסקנה הבאה הרלוונטית לעניינו:

"הסוגיה הממשית הניצבת בתיק זה, והיא המהווה את ייחודו, הינה שאלת דיוטן של ראיות נסיבתיות מובהקות לצורך מעצר נאשם עד תום ההליכים... עסקינן בהתפתחות טבעית של הראיות הנסיבתיות, ולא התפתחות מלאכותית, רחוקה או מאולצת. מתפקידו של בית משפט לעמוד היטב על אופן ההתפתחות הפוטנציאלי האמור. אל לו לכסות את החסר ולמתוח את הפוטנציאל הראייתי מעבר לגבולותיו. הזהירות המתבקשת תתן את אותותיה גם תוך בחינת המארג הראייתי הנסיבתי הקונקרטי ביחס לנאשם מושא הבקשה למעצר עד לסיום ההליכים" (עניין ניאמצ'יק פסקה 8).

לאמור, פסק דין זאדה השכילנו כי יש לבחון את החומר הגולמי בראיות התביעה, ואת הפוטנציאל שקיים בו להרשעה. כך גם בראיות נסיבתיות, עם השינויים המחויבים. מצד אחד, אין להעמיס על כתפיהן של הראיות הנסיבתיות גם בשלב זה, יותר משיש בכוחן לשאת, מצד אחר אין להתעלם מהכוח הפוטנציאלי שיש בהן להרשיע.

3. בית המשפט המחוזי ציין שלוש ראיות לכאורה אשר בכוחן לבסס את מסקנתו בדבר המשך מעצרו של העורר. האחת, איכוני מכשיר הפלאפון; השנייה, השיחות בין שלושת המעורבים ובמיוחד בין העורר ובין שני הנאשמים הנוספים; והשלישית, חוסר שיתוף הפעולה של העורר במהלך החקירה. על אף שבכל אחת מן הראיות לבדה יתכן שאין את הפוטנציאל להוביל להרשעה, שילובן עשוי להצביע על מסקנה אחרת. לצורך בקשה זו יצוין כי עולה לכאורה שגם בסמוך מאוד לביצוע השוד התקיימו שיחות בין העורר לבין אחמד הנהג של המתלונן. סך הכל מדובר על כ-15 שיחות טלפון בין המעורבים ובהפרשי זמן לא ארוכים, ולעיתים בסמיכות רבה בזמנים הרלוונטיים לביצוע השוד, לפניו ולאחריו - מתוכן העורר היה שותף ב-10 שיחות. איכוני הפלאפון של העורר מובילים לאזור זירת האירוע והעורר לא נתן כל הסבר לכך בחקירתו ואף מסתמנת מגמת התחמקות ממתן תשובות ברורות.



אכן יש לשקול את טענת הסניגור לפיה גם אם יש ראיות לכאורה, עוצמתן איננה גבוהה. ברם, בית המשפט המחוזי כתב בהחלטתו את הקביעה הבאה לגבי העורר: "סבורני כי, נכון לשלב זה, הצליחה המבקשת להרים את נטל הראיה הלכאורי המינימלי. ואולם, בהחלט יתכן כי נוכח התשתית הראייתית הנוכחית שהוצגה בעניינו של משיב 3 יש לשקול לחיוב את שחרורו לחלופת מעצר" (פסקה 26).

הנה כי כן בית המשפט המחוזי התייחס בצורה פתוחה ומובנת לעמדת הסניגוריה וסבר כי יש להמתין לקבלת תסקיר. לאחר קיומו של הדיון בפניי שיגר הסניגור הודעה בכתב לפיה מועד התסקיר עשוי להידחות ב-12 יום. לא מצאתי שפער זמן זה, בנסיבות העניין, רלוונטי להכרעה. כך או כך, ובמיוחד לנוכח דברי בית המשפט ועל רקע התשתית הראייתית וסיפור המעשה, אינני סבור כי נפלה כל טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי. עסקינן בהחלטת ביניים. כמובן כי הסניגור, בדיון הבא בבית המשפט המחוזי, רשאי להדגיש את עמדתו בנוגע לטיב הראיות ואיכותן המצויות באמתחת התביעה נגד מרשו.

4. הערר נדחה.

ניתנה היום, כא' באב התשע"ו (25.8.2016).

ש ו פ ט